

Joan Estrany

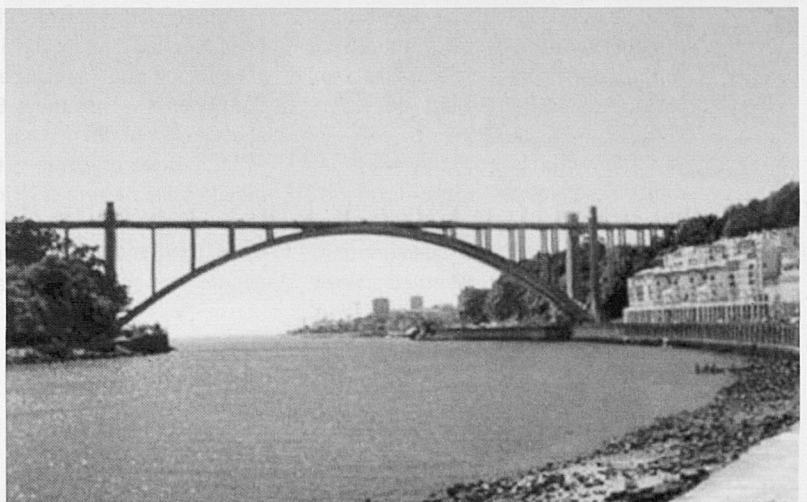
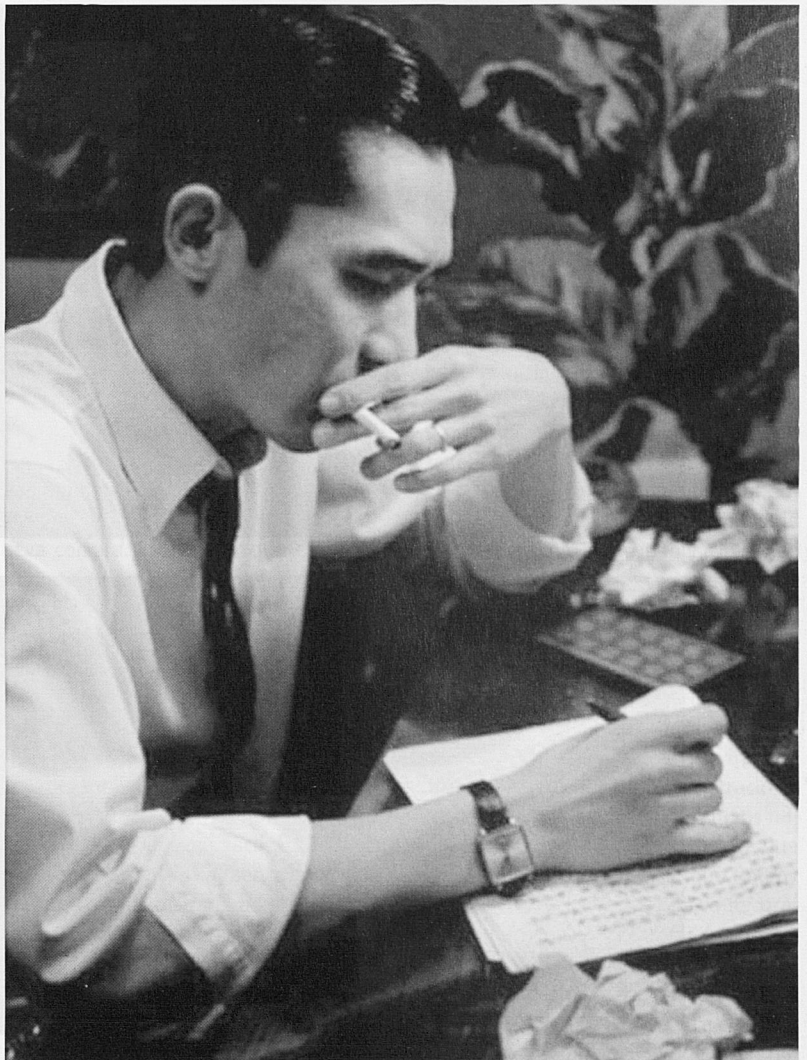
Quan vaig engegar el 33 ara fa uns mesos, no feia molt que l'al·lota de Tony Leung, li havia dit allò de "a partir d'ara palles a cor què vols, monada." Perquè li quedàs clar, la mala puta s'arrossava com una raboa al seu nou fitxatge.

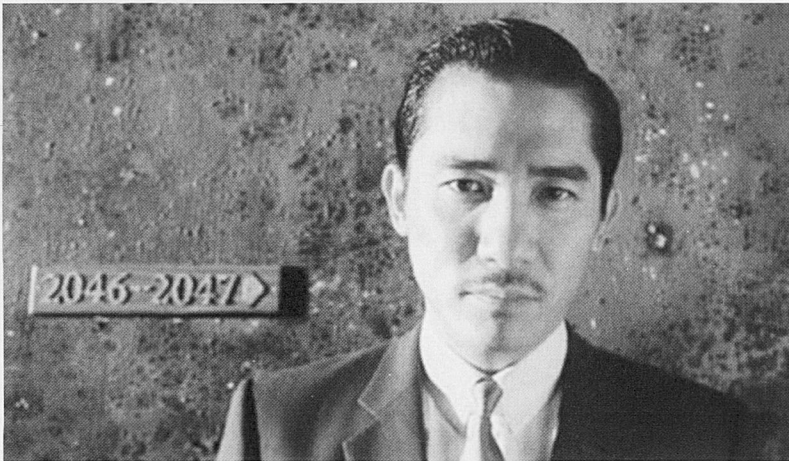
El policia Leung s'esbravava, corria sota la pluja i mirava de refer la vida de solter entre els torns de patrulla i les anades i vengudes d'un bistró xinès d'escassa concurrència. Allà dedins, a la cuina, sonava a totes hores *California Dreaming* i ella, la nouvinguda, la Faye Wong, sempre més pendent de la cançó que de les comandes, era a milers de milles a l'est de Hong Kong.

Hieràtic ell, Leung, espera el seu sopar; ella, tota boja, absent, esprimatxada, amb el seu univers condensat dins cinc minuts de música, se li acosta i, com si qualcú pitjàs de sobte *pause*, es treu els auriculars imaginaris i la seva viciadura oriental de bogeta enamorada envaeix la pantalla. Ell la fa depositària d'un sobre adreçat a la seva "ex"..., ella se'l fa seu: unes claus. L'endemà la trobam ja rebosteiant dins la cambra del fadri.

Als reductes colonials - quan Kar Wai Wong va rodar *Chungking Express*, Hong Kong feia just un parell d'anys que havia deixat de pertànyer a la corona britànica —la claustrofòbia que delimita la duana contrasta amb la variada procedència dels vols internacionals. Les pluges del monzó estancades dins la primera franja horària del dia són fàcilment franquejables només posant un peu a l'avió i posant rumb a l'ahir. De l'avui de Hong Kong a l'ahir de San Francisco. Guanyar un dia..., viatjar, això és el que vol ella. *California dreaming* una i una altra vegada.

Quan més estrets estam, més amarga la sensació de soledat. Del bull demogràfic xinès, el director en separa dos grans d'arròs, els mira, els escolta, els posa l'esment que demanen i conta una història, només una, que té les particularitats del Toni i la Faye; que parlen, riuen, s'ignoren i callen i, per això mateix, un té la sensació, la il·lusió almenys, que les nostres vides no estan regides per guions cinematogràfics. Pensa que no hi ha cosa més decebedora que veure

convertides les nostres existències en comú denominador, en generalització, en repetició de la jugada. Wong enalteix l'existència humana i reivindica les nostres rareses, les nostres frustracions, fins i tot les nostres il·lusions mentre duren. Les confessions en veu alta, la parsimònia, la manca de previsió, la naturalitat a primer toc, a baticor..., l'exquisida poètica de l'imperfecció.

Així es presenta la història d'amor o història de Tony i Fane. La relació del grup de dos, la col·lisió de dues ciutats al mateix carrer en la recerca mútua d'un refugi: l'amor contra o a causa de la soledat. Aquest nou instint de supervivència.

La llunyania i la proximitat són ja paraules obsoletes del nostre diccionari. Els avions ens volen a sobre. Ajagut al llit, Leung intueix la seva trajectòria amb una flota de joguina, mentre li arriben

per la finestra els darrers avisos de les portes d'embarcament, portes on mai posarà un peu, portes on, tard o d'hora, s'acomienen sempre les seves *stewardess*, sirenes de l'aire, que un bon dia prenen vol, *one way* de tarifa reduïda, i mai més tornen a trepitjar la ciutat franca.

A Kar Wai Wong li queden quaranta-dos anys per sobreviure el seu relat futurista. Al darrera de l'habitació 2046 un jove escriptor i una prostituta novel·len en clau de record els amors de dues parelles d'androides i d'humans. Tot i el molt que s'hagi especulat en els darrers anys —l'estrena a Europa s'ha anat demorant des de l'any 2000— fins fa un mes era pràcticament tot el que sabíem de la darrera creació de Wong. Temps d'espera que ha servit per alimentar tot tipus de comentaris i llegendes com la que publicita el seu dis-

tribuïdor francès: "misteriosos trens que parteixen cap a 2046 carregats de passatgers, la intenció dels quals es retrobar els records perduts." Amb tot això les referències a *Blade Runner* i al gènere de la ciència ficció no s'han fet pregar. L'escriptor Carlos F. Heradero fins i tot ha tengut temps d'escriure el llibre *La herida del tiempo*. El cine de Wong Kar-Wai entre el rodatge de *In the Mood of love* i *2046* amb què diuen està molt emparentada... Shangai, la geisha andrògina, l'interiorisme nipó, les torres bioniques, els manga, l'Àsia superpoblada, superentotsolada..., pareix que sigui ací on s'hagi inspirat l'atrezzo del futur.

Cinematogràficament l'autenticitat és una falsa impressió, si voleu tant com el mecanisme de les imatges en moviment a 25 per segon i no 60 minuts, com a vegades es té la sensació. Per evitar-me el disgust del desencant, prohibiria de bon grat que els actors interpretassin més d'un paper al llarg de la seva carrera, que els dobladors traficassin la seva veu amb més d'una cara, que els directors accedissin a concertar la primera entrevista, instauraria un integrisme de la coherència i desterraria els Michael Moore de la meua illa.

L'entranyable botiguer del *Chungking Express*, si de cas, ens guarirà les penes amb una mica de xerrameca..., aquella bonhomia que ho consent tot, a la Fane, la música a tota, els retards; la broma que en fa del seu flirteig. El punt just de sal perquè no ens prenguem tan a la valenta la malastrugança dels nostres plans imperfectes quan es torcen i cal reconduir. Una història de dos cuinada amb el lirisme just de la vida, que sovint destruiem, substituint-lo per lirismes d'importació *made in Hong Kong* o de qui sap on.

Filmografia Kar Wai Wong

2046 (2004)
Six days (2002)
In the mood for love (2000)
Happy torgethe (1997)
Fallen angels (1995)
Ashes of time (1994)
Chungking Express (1994)
The true story of Ah Fei As tears go by